

VASILE MUREȘAN - MURIVALE, ECCE HOMO

Muzeul de Artă Modernă și Contemporană Pavel Șușară, 1-30 septembrie 2020

Curator: drd. Dalina Bădescu¹, critic și istoric de artă

Abstract: The article presents an event displaying the creations of Vasile Mureșan, the artist also known as Murivale, concerned with the profound communication between the artist and the world, working with the ineffable, the spiritual transcending the corporeal.

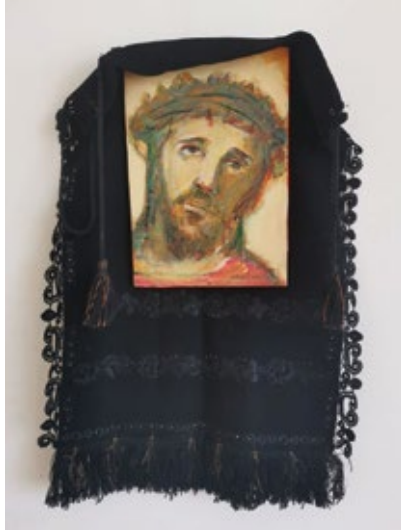
Keywords: art, artist, the spiritual matter.

Vasile Mureșean, sau Murivale, așa cum îl cunoaște lumea artistică și întreaga comunitate de fani virtuali, căci artistul este probabil cea mai activă prezență în mediul online, reprezintă una dintre marile enigme ale artei românești contemporane. Arta lui nu încearcă să recupereze, așa cum ar părea la prima vedere, materialul, suportul perisabil și imediat reciclabil, ci un lucru mult mai important, acela al comunicării profunde, atât între privitor și lucrare, ca relație pasivă, cât și între artist și lumea întreagă, obișnuită astăzi să treacă nepăsătoare pe lângă miile de imagini violent omniprezente.

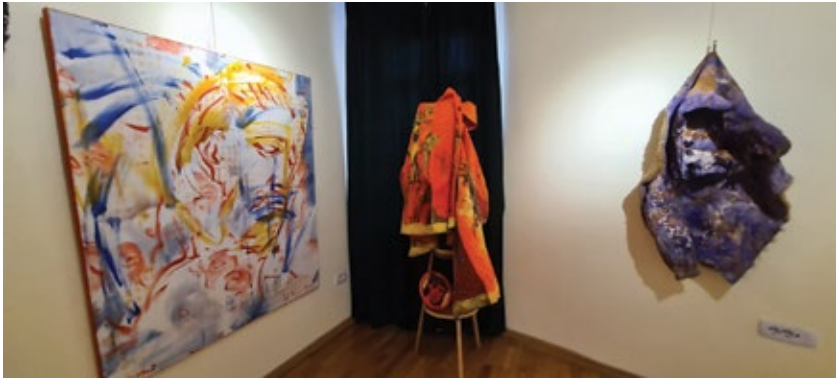
Această prezență singulară, unică prin programul său artistic atât de coerent și bine susținut, lucrează în mod fundamental cu inefabilul, cu spiritul care transcende corporalitatea lucrurilor, cu existența eliberată de limitele materiei. Lucrările lui Murivale fac referire la speranța dăinuirii dincolo de singurătate și disoluție, la o cale de salvare a individului prin recuperarea simbolică a arhetipului. Identitățile reale se desprind de învelișul exterior narativ și devin contururi liniare puternice, profile antice sau bizantine care păstrează doar trăsăturile definitorii care sparg fundalul uniform și indefinit, într-o încercare de separare și, simultan, de contopire cu acesta.

1. **Drd. Dalina Bădescu** este critic și istoric de artă, doctorand al Școlii doctorale a Universității de Arhitectură Ion Mincu, artist plastic. Vicepreședinte AEEAR, evaluator ANEVAR; dalina.badescu@gmail.com.

În această lume postmodernă în care nu reciclarea este miza artistului, ci recuperarea, mântuirea prin rememorare, portretele devin efigii, semne ale unei existențe efemere a cărei singură salvare este arta, ca încercare de prelungire în memoria celor care sunt și a celor care au să fie. Temele pe care Murivale le repetă în mod sistematic fac referire la marile drame fondatoare ale civilizației noastre, fie că sunt scene din textele sacre sau reinterpretări după lucrările vechilor maeștri. Imaginile-reper sunt dezgolate de orice particularitate inițială, de orice artificiu plastic inutil și sunt reduse la enunțuri pure și definitive, trasate cu o suplețe a gestului de care doar o mână hiperexersată este capabilă. Scenele biblice pe care Murivale le reia pe materiale diverse, recuperate de multe ori din neantul utilității lor pierdute (parbrize sparte, platouri de unică folosință, ambalaje goale de conținut) nu au rolul de a ascunde natura materialului, de a-l folosi ca pe un simplu suport, ci pe acela de a-i da un nou sens, o nouă șansă la existență, de a fi relevant în afara istoriei proprii în care atât nimicnicia trecutului individual, cât și speranța prezentului pentru un posibil viitor sunt vizibile simultan. Murivale nu pictează icoane, nu propune neapărat un act religios, ci un sistem de credință în puterea artei, în capacitatea ei

de a reconstrui lumea, de a reînvia dialogul și de a alunga tăcerile disolutive prin rememorarea colectivă, prin apelul la imagini atemporale și arhetipale.

Expoziția „Ecce Homo” reunește lucrări având ca laitmotiv chipul hristic, realizate pe diverse suporturi, de la tradiționala pânză de pictură până la tăvi de alimente, mobilier, covoare sau textile recuperate. Portretele postmoderne, citând din marii maestri renascentiști, devin expresii ale propriului sine al artistului, un jurnal de stări complexe, alternând de la o melancolie duioasă la o tristețe sfâșietoare.

Interpretările libere, în care grafica minimalistă, aducând aminte de linia lui Pallady, decupează chipul de fundalul de multe ori monocrom, aduc în contemporaneitate tema milenară a portretului sacru, de data aceasta plasându-se în afara oricărei funcții liturgice, politice sau ideologice, acționând ca un cod universal de comunicare între artist și privitor.

